

ת"פ 41033/08/14 - מדינת ישראל נגד ו מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 41033-08-14 מדינת ישראל נ' מ

בפני כב' השופטת תרצה שחם קינן

14 יולי 2015

41048-08-14

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ו מ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אפרים

ב"כ הנאשם עו"ד חזום

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כמצוות המחוקק בסעיף 182 לחוק **סדר הדין הפלילי [נוסח משולב]** התשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם וזאת מחמת הספק.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 26.8.14, תקף הנאשם את אשתו, הגב' י י (להלן: "המתלוננת") בכך שדחף אותה לאחר שסירבה לתת לו בקבוק וודקה.

2. בדיון שהתקיים ביום 12.3.15 כפר הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי לא ביקש מהמתלוננת וודקה וכן כי לא תקף את המתלוננת.

ראיות התביעה

3. בדיון שהתקיים בפניי ביום 10.6.15 העידה המתלוננת וסיפרה כי ביום האירוע, חזרה לביתה עם שני ילדיה הקטינים, תאומים בני 7, לאחר ששהו בחופשה ברוסיה. כשהגיעה המתלוננת לביתה חששה שהנאשם שתוי, ולפיכך עלתה לדירה בגפה, ללא הילדים. כשנכנסה לדירה מצאה את הנאשם כשהוא שיכור וישן ובדירה פזורים מספר בקבוקי אלכוהול ריקים. בנסיבות אלה לקחה המתלוננת את ילדיה לאחותה המתגוררת בחולון. לדברי המתלוננת, בעת שנעדרה מהדירה, קנה הנאשם בקבוק וודקה, החביא אותו וכשהתעורר ביקש לשתות את הוודקה. הנאשם, אשר לא מצא את הבקבוק, סבר שהמתלוננת החביאה את הבקבוק מפניו ודרש ממנה שתחזיר לו את הבקבוק או שתיתן לו כסף.

4. מעדותה של המתלוננת עלה כי סיפרה לחברתה שהנאשם שיכור וביקשה ממנה להתקשר אליה מעת לעת לוודא כי הכל כשורה. החברה אכן התקשרה, כך לדברי המתלוננת, אלא שהמתלוננת לא ענתה לטלפון, ולפיכך הזמינה החברה את המשטרה.

5. כשנשאלה המתלוננת על ידי ב"כ המאשימה בחקירה ראשית "היה ביניכם **מגע פיזי**?", השיבה כי הנאשם דחף אותה כשחפץ בארון וודקה, והוסיפה "הוא לא הרביץ ולא שום דבר".

6. בחקירתה הנגדית סיפרה המתלוננת כי קודם לנסיעתה לחוץ לארץ, נאסר על הנאשם להתקרב אליה ועל כן לא שהה בדירתם, אולם בהיותה בחו"ל, הניחה כי הוא שוהה בדירתם.

7. לתיק בית המשפט הוגש דו"ח פעולה, שנערך על ידי רס"ר גוגומן, ממנו עלה כי בשעה 23:42 נמסרה קריאה למוקד המשטרה, ולפיה מודיעה בשם ג מדווחת על חברה שלה, שחזרה מחו"ל, הגיעה לביתה ובעלה דורש ממנה כסף.

8. כשהגיע איש המשטרה למקום, בשעה 23:55, פגש את המתלוננת מחוץ לבניין, וזו אמרה לו שהנאשם צעק עליה ואף דחף אותה. כשעלה השוטר למקום, הבחין בנאשם ישן, כשהוא אחוז בידו בקבוק וודקה מלא, וכשהוא מדיף ריח חריף מאד של אלכוהול.

9. לתיק בית המשפט הוגשה הודעתו של הנאשם, ממנה עולה כי הנאשם כפר במיוחס לו, כשלדבריו שתה וודקה. עוד אמר בהודעתו, כי המתלוננת הגישה את התלונה נוכח רצונה שהנאשם יעזוב את הבית.

עדויות של הנאשם

10. הנאשם העיד ואמר כי השתלב בקהילה טיפולית לצורך טיפול בבעיית השתייה. הנאשם סבר כי לאחר הטיפול חייו ישתנו, אולם בתום הטיפול איבד את אמו וחש בבדידות אשר הובילה אותו חזרה אל הרגלי השתייה. על רקע הרגלים אלו נוצרו חיכוכים רבים בינו לבין המתלוננת. הנאשם סיפר כי ביום המקרה שבה המתלוננת מחו"ל עם ילדיהם, בעוד הנאשם שהה בביתם, שתה מעט מבקבוק שהיה מונח לידו והלך לישון. המתלוננת, אשר למיטב ידיעתו, צפויה היתה לשוב ביום אחר, הקדימה את חזרתה ומצאה את הנאשם ישן כשלצידו בקבוק וודקה, בעקבות זאת, התלהטו הרוחות, והנאשם התבקש לצאת מביתם. כשאמר הנאשם למתלוננת כי אין לו לאן ללכת, אמרה זו בתגובה כי ככל שלא יצא מהבית תזמין לו משטרה. המתלוננת יצאה מביתם, ולקחה עמה את הילדים, בעוד הנאשם המשיך לשתות והלך לישון. כשהתעורר בפעם השנייה היה זה עם הגעת אנשי המשטרה לביתו.

סיכומי הצדדים בתמצית

11. ב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם, בטענה לפיה תיארה המתלוננת את האירועים כהווייתם, מבלי להעצימם. לטענת ב"כ המאשימה סיפרה המתלוננת לחברתה אודות המקרה, וזו הזמינה משטרה. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע כי בין המתלוננת לבין הנאשם התגלע ויכוח, אשר בעטיו צעק הנאשם על המתלוננת ודחף אותה. ב"כ המאשימה הפנתה לסתירות בין עדותו של הנאשם לבין הודעתו במשטרה.

12. ב"כ הנאשם ביקשה לזכות את הנאשם, לאור גרסתה היחידה של המתלוננת, אשר סיפרה כי הנאשם תקף אותה, לאחר שנשאלה על כך באופן מדריך.

דין והכרעה

13. לאחר ששמעתי את העדויות ואת טיעוני הצדדים, נותר בליבי ספק האם דחף הנאשם את המתלוננת.

14. בעדותה סיפרה המתלוננת כי הנאשם התעורר, ביקש לשתות וודקה וכשלא מצא את הבקבוק דרש ממנה שתחזיר לו את הוודקה, או שתיתן לו כסף. לדברי המתלוננת "עשה בלאגן". בהמשך אמרה העדה "כשאמרתי שהוא עשה בלאגן אני התכוונתי שהוא חיפש וודקה, זה היה מאוחר בלילה, לא נתן לישון, ביקש כסף לקנות וודקה". לשאלת ביהמ"ש מדוע הזמינה המתלוננת משטרה, השיבה העדה כי חברתה היא שפנתה למשטרה, מבלי שהמתלוננת ביקשה ממנה. לדבריה "חברה שלי הייתה בעניינים, כלומר היא ידעה שאני בבית ושהוא היה שיכור אז אמרתי לה שמדי פעם שתתקשר אלי לשאול מה המצב. היא התקשרה ואני לא עניתי הרבה זמן, אז היא הזמינה משטרה" [עמ' 5 לפרוטוקול ש' 4-5].

15. בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת כי שמה לה למטרה להביא לגמילתו של הנאשם מאלכוהול ואמרה כי "אם באופן וולונטרי הוא לא רוצה לקבל טיפול, אני אעשה הכל כדי שילך לטיפול. אני לא רואה בזה שום דבר רע" [עמ' 7, 17-18].

16. לדברי הנאשם היה אכן שתוי ביום המקרה, אם כי לא באופן המתואר על ידי המתלוננת. לדבריו ביקשה ממנו לעזוב את הבית ואמרה לו כי אם לא יצא מהבית, תזמין משטרה.

17. עיון בדו"ח הפעולה מלמד על כך שהמודיעה, חברתה של המתלוננת, התקשרה למוקד המשטרה בשעה 23:42 ואמרה שבעלה של המתלוננת דורש ממנה כסף. בשעה 23:55 הגיעו אנשי המשטרה לבית מגוריה של המתלוננת, ופגשו במתלוננת מחוץ לבניין. מהדו"ח עולה כי המתלוננת סיפרה לאנשי המשטרה כי "לפני מספר דקות דרש ממנה כסף לאלכוהול. סיפרה שצעק עליה ואף דחף אותה. וכן סיפרה שיש לה צו הרחקה ממנו". בחקירתה הראשית סיפרה המתלוננת "לאחר שהתעורר בערב כדי לשתות את זה, הוא לא הצליח למצוא את הבקבוק, חשב שאני החבאתי את זה. דרש ממני שאחזיר לו את הוודקה או שאתן לו כסף. עשה בלאגן. חברה שלי הייתה בעניינים, כלומר היא ידעה שאני בבית ושהוא היה שיכור אז אמרתי לה שמדי פעם שתתקשר אלי לשאול מה המצב. היא התקשרה ואני לא עניתי הרבה זמן, אז היה הזמינה משטרה".

18. קשה שלא להבחין בדמיון בין תוכן הודעתה של המודיעה, חברתה של המתלוננת, למשטרה, אשר נמסרה כאמור בשעה 23:42, לפיה דורש בעלה של המתלוננת כסף מהמתלוננת, לבין דבריה של המתלוננת לאנשי המשטרה בשעה 23:55, לפיהם דרש ממנה הנאשם כסף לאלכוהול, דקות מספר לפני כן. הדמיון מתיישב יותר עם האפשרות לפיה כפי הנראה המתלוננת, בניגוד לאמור בעדותה, התקשרה לחברתה, וסיפרה לה את הדברים. בנסיבות אלה עולה תהייה, מדוע לא סיפרה המתלוננת לחברה כי הנאשם דחף אותה.

19. את דבריה בבית המשפט, לפיהם דחף אותה הנאשם, אמרה המתלוננת רק לאחר שב"כ המאשימה שאלה אותה "היה ביניכם מגע פיזי?", למרות שהסבירה קודם לכן, שבמילה בלאגן, התכוונה שחיפש וודקה, לא נתן לישון, ביקש כסף לקנות וודקה, ולא אמרה כלל שדחף אותה.

20. בע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, בפיסקה 18 לפסק דינו, התייחס כב' השופט גרוניס (כתוארו אז) למשקל אותו על בית המשפט ליתן לתשובה במענה לשאלה מדריכה באמרו "דעתי היא, כי כאשר עד תביעה מרכזי נשאל שאלות מדריכות בחקירה ראשית, ושאלות אלה עוסקות בסוגיות שנויות במחלוקת בליבת האישום, חובה ליתן לנתון זה ביטוי בשלב הערכת הראיות (ראו והשוו, ביחס למשמעות הראייתית שיש להצגת שאלות מדריכות בחקירה במשטרה או בהכנה לקראת העדות במשפט, ע"פ 7104/96 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 ([פורסם בנבו], 8.2.1998); ע"פ 10009/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 769, 783-781 (השופט א' א' לוי); ולמקרה בו בחן בית המשפט את המשקל שיש ליתן לאמירה של קורבן למעשה אלימות, שנאמרה בעת שהיה במצב גסיסה, ובתשובה לשאלה מדריכה שהופנתה אליו (אמרה שהעדות עליה נתקבלה לפי סעיף 10(3) לפקודת הראיות), ראו ע"פ 257/74

אמקייס נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(1) 566, 573 (1975)). זאת, גם כאשר הוצגו השאלות המדריכות באישור בית המשפט. יש לזכור, כי הצגת שאלות מדריכות בנסיבות אלה מהווה פגיעה מסוימת בהגנת הנאשם. הצגת שאלות מדריכות מעוררת, כאמור, חשש בדבר הכנסת דברים לפיו של העד מקום בו התרשמותו הסובייקטיבית של העד מן האירוע הינה שונה. על-מנת לאזן בין השיקול בדבר חשיפת האמת לבין הפגיעה בנאשם הנובעת מעצם הצגת השאלות המדריכות, יש לדרוש, כתנאי להרשעה, ראיות במשקל כולל גבוה מן המקרה הרגיל, בו לא מוצגות לעד תביעה מרכזי שאלות מדריכות העוסקות בסוגיה שנויה במחלוקת בליבת האישום. במצבים כאלה נדרשת לדעתי התביעה לשלם "מחיר ראייתי" אם היא בוחרת להעלות לדוכן העדים עד מטעמה, אשר לצורך הבנת גרסתו המלאה אין מנוס מהצגת שאלות מדריכות. ודוקו, בענייננו די בהנמקה לצורך הרשעה בעבירות המין שיוחסו למערער. אך נראה לי, כי כאשר מוצגות שאלות מדריכות לעד מרכזי, המתייחסות לאחת הסוגיות העיקריות הטעונות הכרעה (למשל, האם החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה), מוטל על התביעה נטל ראייתי גבוה מן הרגיל. מדובר, במעין דרישת הנמקה "מוגברת". המדינה לא עמדה בנטל זה במקרה דנא".

21. ההלכה הפסוקה קובעת כי בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתירה ולשאול עצמו אם בנסיבות העניין אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה (ר' ע"פ 56/52 ברנדויין נ' היועץ המשפטי, פ"ד ו 1284 (1952); מקובל לכנות חובה זו "חובת האזהרה העצמית"). על פי הפסיקה, חובת האזהרה העצמית אינה דרישה פורמאלית אלא דרישה מהותית, והכרעת הדין צריכה ליתן ביטוי ממשי ומנומק לבדיקה הקפדנית שנבדקה העדות היחידה (ר' י' קדמי, **על הראיות** (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472).

22. בנסיבות בהן בפני גרסתה של המתלוננת, שנמסרה לאחר שנשאלה שאלה מדריכה, למול גרסתו של הנאשם, לא שוכנעתי כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם, ולפיכך לא עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמת הנאשם ברמת ההוכחה הנדרשת. אין די בסתירות, אליהן הפנתה ב"כ המאשימה בין עדותו של הנאשם לבין דבריו במשטרה, על מנת למלא את החלל שנותר בעקבות עדותה של המתלוננת.

23. אשר על כן, וכאמור ברישא להכרעת הדין, אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ז תמוז תשע"ה, 14/07/2015 במעמד הנוכחים.

תרצה שחם קינן , שופטת